

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po polti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Klasične prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških alicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/2. uri popoldne.

Štev. 191.

V Ljubljani, v četrtek 21. avgusta 1890.

Letnik XVIII.

Volilcem

kmetskih občin političnega okraja VOLOSKO in mestne skupine KASTAV - VOLOSKO - LOVRAN-MOŠČENICE!

Pred letom dni vršile so se volitve v deželni zbor. Vspeh volitve v kmetskih občinah volilnega okraja Volosko bil je sijajen: priporočena narodna kandidata bila sta jednoglasno izvoljena. In tudi v mestni skupini Kastav-Volosko-Lovran-Moščenice bila je zmaga naša: voljen je bil po hudej borbi naš kandidat. Izid volitev je močno poparil naše protivnike, kajti ta izid bil je svečan protest proti njihovim trditvam, češ, da je Istra italijanska zemlja; osobito je bil to glasen protest proti trditvi, da imajo vsa isterska mesta izključno italijanski značaj.

Razburjenost mej nasprotniki našimi bila je silna, in hoteč jej dati duška, storili so se krive nezaslišane nasilstva; uničili so v glasoviti seji isterskega deželnega zbora izvolitev gospoda Mate Mandića za kmetske občine političnega okraja Volosko, dočim so izvolitev drugega poslanca istega okraja, gosp. Slavuja Jenka, — dasi je bil izvoljen v istih odnošajih in od istih volilcev, — milostno odobrili. Ali ta poslednji je višje cenil narodno čast in poštenje, nego licemerski mu podeljeno nasprotniško milost, ter jim vrgel mandat pod noge.

Posledica tem dogodkom je, da morate zopet stopiti na volišče: razpisane so dopolnilne volitve. Kmetske občine političnega okraja Volosko volijo dne 25. avgusta dva poslance in mestna skupina Kastav-Volosko-Lovran-Moščenice dne 30. avgusta jednega poslanca.

Volilci! Podpisana sta tega mnenja, da bi bilo Vašemu narodnemu ponosu, Vaši značajnosti in Vašemu poštenju najlepše zadoščenje, ako bi zopet jednoglasno volili iste poslance, katere so političko demoralizovali Vaši protivniki po potu nasilja iztirali iz deželnega zbora.

Zato priporočamo volilcem kmetskih občin političnega okraja Voloskega, da volijo za svoja poslance sledeča gospoda:

Mate Mandića,

vrednika „Naše Sloge“, in

Slavuja Jenka,

trgovca in župana v Podgradu.

Volilcem mestne skupine Kastav-Volosko-Lovran-Moščenice pa priporočamo, da volijo 30. avgusta gospoda

dr. Andreja Stangerja,

odvetnika v Voloskem.

Volilci! Predstojajo volitve so velepomembne, kajti dokažejo naj našim nasprotnikom, da ne uklo-nemo, — stoječi na potu postave in pravice, — svojega tilnika niti pred njihovim nasilstvom.

Pridite torej vsi na volišče in vršite svojo domovinsko dolžnost!

Vredništvo „Naše Sloge“. — Od-bor pol. društva „Edinost“.

Nekaj misli o današnji človeški družbi. *)

I.

Govoriti dandanes o človeški družbi, to pač ni lahka reč. Ljudi spoznavati, gledati njih življenje, poslušati njih pogovore, opazovati njih dejanje in nehanje, zreti jim v globočino srca in razumeti njih dušno življenje: to je težavno, ker človek bi moral občevati z vsemi stanov, in bi se še mnogokrat varal. Večkrat misli človek, da ima pred seboj človeka, v katerem bije plemenito srce za vse dobro in pravo, ali naposled se prepriča ravno o nasprotnem. Dostikrat pa imamo opraviti s človekom, o katerem sodimo, da je poln strasti in hudobnega srca, pa je blaga duša.

Sploh mi ljudi ne smemo obsoditi po prvem razgovoru. Treba mu je mnogoletne vsestranske

*) Ta sostavek smo prejeli od priprostega štajerskega oratarja. Op. vred.

skušnje, kdor hoče spoznavati človeško življenje v vseh slojevih, v sreči in nesreči, v žalosti in veselju.

Namen teh vrstic gotovo ni, da bi obširno govorili o človeški družbi, temveč, da bi le nekoliko pripomogli zavreti voz, ki tira človeštvo pod pot.

Zakaj tako mnogi tožijo, da so nesrečni in nezadovoljni v svojem stanu? Ker nimajo v srečo prave, trdne vere v previdnost božjo, ne upanja na božjo pomoč in boljšo prihodnost, in ker je v tej mladosti zginila tudi blažena ljubezen do bližnjega ter naredila prostor zavisti, sovraštvu in grdim strastem. Marsikdo bode pri teh besedah vskliknil: No, ta je pa gotovo črnogled, ker hoče, da bi se vsi ljudje vedno plazili po cerkvah in molili rožni venec! Ne, tega ne mislim, vendar pa je moja górenja trditev resnična in utemeljena.

Kaj pa je to, vprašam, če se dandanes vse drvi edino le za bogastvom? Ali ni to moderno malikovanje, če ljudje iščejo le sebe, le časti in koristi? Ali niso moderni malikovalci oni narodi, ki mislijo, da je Bog le zá-nje ustvaril zemljo, ki ljubijo le sami sebe, vse druge narode pa sovražijo kot nižja bitja, zaničujejo in zatirajo? Kako naj imenujemo tekmovalstvo držav, katera bode imela več topov, pušk in vajakov pripravljenih za krvavi ples? Kaj so oni, ki so se narodu vrgli v sedlo in hočejo, da velja edino njihova beseda, vsi drugi naj molče? Vsi ti so novošegni malikovalci, ker se čutijo nekako male bogove, katerim naj bi nižji ljudje, manjši narodi in države zažigali kadilo. Le pogledjmo pazljivo njih vedenje, poslušajmo njih govore, ukaze, spise, časnike. Sama prevzetnost in ošabnost. Katerim je denar bog, ti imajo svoje srce pri svojem zakladu, na mesto srca pa kamen v srečo. Tak dragoletnik ne pozna bližnjega, ne čuti gorja in bede. Poznamo bogataša, ki ima samo krvave žulje delavcev nakopičene v shrambah, toda on sedaj ne pozna delavca, trpina, če potrkna na njegova vrata. Tako je prišel k njemu ubog dninar, oče kopice nedoraslih otrok, po mernik koruze. Trdosrčnež mu pravi: „Če imaš denar, velja 32 grošev;

LISTEK.

„Jezuit in prostozidar“.

Povest. Spisal P. Louis Coloma. — (Iz Španskega po „Vaterlandu“ Vladiboj.)

(Dalje.)

Superijor muči se zaman zbrati svoje dokaze proti Damironu in njegovemu zistemu; niti začeti ne more, in namesto še vedno nepopisane pole papirja, ležeče pred njim, vidi pred seboj pismo, čegar vsebino je bil ravnokar čul.

Bes je bil ugovor o. Antonija ves pohleven in spoštljiv, ali vendar bil je presenetljiv pri mašniku, ki je bil vedno pripravljen, podrediti svoje mnenje mnenju svojih prednikov.

„Morebiti pa vendar ugovor o. Antonija ni brez Gospodove volje!“ vzklikne in odloži pero četrtočas. „Pismo ne dela vtisa kakor bi bilo resnično — ali mogoče je vendar. Bog! ako sem v svoji previdnosti nasproti deloval Božji previdnosti! Ako sem zabranil rešitev duše! Jezus! Jezus! ne dopusti tega. Kako lahkomišljeno sem ravnal. Kako me je mogla voditi, ne da bi bil prej prosil Boga za razsvetljenje, le boječa previdnost mlačneža, ki vedno prezira gorečnost pobožnega kot pretirano?“

Ta misel ga vznemiri. S svojega sedeža vstane, nemirno premeri dva, trikrat sobo ter hiti v kapelo. Tam vidi o. Antonija zatopljenega v molitev, da njegovega prihoda niti ne opazi. Superijor poklekne v kót in skesano si trka na prsi. Pol ure preteče, mašnika iskreno molita, vsak se obtožuje napake, ki je ni storil. Ko se o. Antonijo vzdigne, stopi superijor za njim in mu ponudi na svojih prstih blagoslovljene vode.

„Privežite ruto na omrežje“, pravi. V pogledu o. Antonija videlo se je nepopisljivo veselje in iznenajenost.

„Da, izobesite ruto. To se pravi, zapovem Vam ne, ali dovolim, ako hočete in se ne bojite.“

„Bati!“ vsklikne o. Antonijo živo.

„Dominus protector vitae meae, a quo trepidabo?“ Gospod je varuh mojega življenja, pred kom naj te tresem.“

„Gotovo“, odvrne superijor in ponižno nagne glavo; „quem timebo?“ „Koga naj se bojim?“

Ob desetih zvonil je brat Domingo kakor vsak večer znamenje mašnikom, da treba iti k počitku.

Superijor je bil naročil tretjemu mašniku, ki je bil v hiši, naj ne gré spat, ampak naj bo pripravljen v svoji sobi, da prihití na vsak neobičajen

ropot. Nato zapovedal je bratu Domingu, hišne duri odpreti na stežaje, svetiljke v veži in na stopnicah odvit, pa ne pihniti. Brat je ubogal, in ne da bi se čudil le količkaj, šel je v kapelo, kakor mu je ukazal superijor. Videl je še, da se je superijor vsedel blizu vrat, vtaknil roke v rokava in z nagneno glavo tam nepremično sedel.

Kapela tvorila je s sobo o. Antonija pravi kót in v oba prostora šlo se je iz majhne predsobe, iz katere se je prišlo na stopnice.

Vsak nenavaden ropot, ki se je razlegel v enem prostoru, čul se je tudi v drugem — nemogoče pa je bilo razumeti pogovor.

O Antonijo je obesil podoba svetega Sreca Jezusovega ob vznoklju križa, ki je bil nad njegovim stolom; duri njegove sobe bile so odprte, na mizi gorela je petrolejka in mašnik je hodil, rožni venec moleč, gori in doli.

Ko je bila ura enajst, začujó se hitri, težki koraki po stopnicah. Superijor poklekne in dá Domingu znamenje, naj vrata nekoliko odpre. O. Antonijo povezne hitro branilo čez luč in sede na stol.

No — koraki začujó se sedaj v predni sobi in pri slabi luči na pol odvite petrolejke vidi o. Antonijo senco visoke moške postave, ki stopi sedaj v sobo in zatvori za seboj duri.

če pa misliš odslužiti, ker ravno potrebujem delavcev, velja 34 grošev". Ka je hotel ubogi oče? Upregel se je v delo, da je odslužil koruzo ki je bila šest grošev dražja, ko drugod. In isti bogataš je pri občinskih volitvah ponudil stotak, da bi bil župan. Drugi je plačeval dninarje po najnižji ceni, češ, saj se jim ni treba vsak dan trikrat nasititi. In ravno ta človek, oderuh smemo reči, je dal za konje po tisoč gld., da se je vozil v dragi kočiji. Zakaj tako delajo bogatini, zakaj množé naravno zavist v ubožnih srcih, zakaj si spletajo bič za svoj rod? Zakaj tovarnarji, podjetniki vidijo v delavcu le mrtev stroj? Zakaj zatirajo delavca, da mora ta misliti, kako naj si zboljša nečloveško življenje? Pohlep po bogastvu in vživanju rodi slabe strasti, ki zatró usmiljenje in ljubezen do bližnjega. Naj se delavcem plača njih delo, da bodo mogli človeško živeti, in zginila bode nevarnost, ki preti družabnemu redu. Delo naj bi ustavili ob nedeljah in praznikih in skrčili delavno dobo na deset ur, potem imajo dela dovolj vsi delavci. Kapital mora biti, toda kapital naj bi bil olje za človeško družbo, ne pa žveplena kislina, ki vse razjeda.

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. avgusta.

Notranje dežele.

Česko-nemška sprava. Mladočeski poslanec dr. Herold je minolo nedeljo v Hermanmistei poročal volilcem o svojem delovanju ter govoril proti spravi, ki boče po njegovih mislih povod še hujšim bojem. Poslanec Adamek pa je izdal knjižico, v kateri piše proti razdelitvi okrajev po narodnosti, ker bi se s tem nemški kraji popolnoma ločili od Češke. Pritožuje se, da se je zadnje ljudsko štetje vršilo na korist Nemcem.

Državne železnice. V prvih sedmih mesecih 1890. leta je bilo na avstrijskih državnih železnicah 1.946.246 gld. dohodkov več, kakor v tistem času prošlega leta. Dohodki meseca julija so znašali 216.538 gld. več, kakor v istem mesecu lanskega leta. Prevažanje na državnih železnicah se je pomnožilo v mesecu juliju, ko se je uvedla nova tarifa, za 68 odstotkov.

Vnanje države.

Rim. Iz Rima se poroča „Augsb. Postztg.“: „Tukajšnji politični krogi govoré, da namerava sveti oče Leon XIII. poslati manifest katoliškemu svetu, v katerem hoče naznaniti svoje odpotovanje iz Rima, ker mu tukajšnji cerkveni nasprotniki vedno bolj nasprotujejo“. — Koliko je resnice na tem, ne vemo. Vendar nas morajo taka poročila le z žalostjo navdajati. Ali ne bodo še nehali laški brezverci prizahtevati krivice sv. očetu? Kako dolgo hočejo še zlorabiti sv. očeta krotkost in miroljubivost?

Francija. Minister Ribot je opomnil pri neki priložnosti, da bode posvetovanje o carinskih tarifih glavno delo prihodnjega zasedanja. S sporazumenjem zbornice bode vlada jako pospeševala poljedelstvo in obrtništvo.

Nemčija. Berolinski časniki so pisali povodom rojstvenega dne našega cesarja 18. t. m. mej drugim: „Franc Jožef, cesar avstrijski, praznuje danes, 18. avgusta, svoj šestdeseti rojstveni dan. Zvestemu zavezniku nemškega cesarja, mnogoizkušnemu vladarju habsburške rodovine ne čestitajo na ta dan

samo njegovi podložniki, marveč tudi podložniki nemškega cesarstva. Bog podeli blagemu vladarju milost svojo, da bode nosil avstrijsko žezlo še mnogo let v slavo in srečo svoje države ter ohranil še nadalje mir svetu!“ — To so vsekako lepe besede, ki jasno govoré, kako priljubljen je cesar Franc Jožef ne le med svojimi državljani, marveč tudi po neavstrijskih državah.

Rusija. Ker so se začeli ruski kmetje iz nekaterih gubernij od dne do dne bolj izseljevati v Ameriko, odposlal je minister notranjih zadev posebno komisijo v dotične gubernije, da se poizve, kje tiči vzrok imenovanemu izseljevanju. Sočasno je došlo na gubernatorje zapadnih provincij povelje, da kolikor mogoče omejijo in ovirajo delovanje in sleparstvo dotičnih agentov, ki prigovarjajo ljudem, naj se izselijo v Brazilijo in Južno Ameriko. — Ruski listi se jako jezé, češ da je prelomila avstrijska vlada berolinsko pogodbo, ko je pozvala dva bosensko-ercegovinska bataljona na Dunaj. Nadalje omenjajo ruski časniki, da si méni Avstrija kar po tihem in na lahko prisvojiti Bosno in Ercegovino. — Ali naj ostanejo nepovrnjeni milijoni, katere je Avstrija izdala za imenovani deželi?

Dansko. V Kodaňi se je vršil zadnje dni takozvani „severni mirovni shod“. To društvo se je odločilo delovati na to: a) da bodo evropske države priznale trajno neutralnost Danskega, kakor jo ima Švica; b) da se pogodbe mejnarodnega sodišča med Danskim in drugimi neodvisnimi državami najprvo in pred vsem osnujejo z obema drugima severnima državama; c) da se reši mirovnim potom „severno-šlezjsko vprašanje“.

Belgija. Dne 7. septembra nameravajo v Litihu osnovati socijalni kongres. Tamošnji škof je že izdal vabila v ta namen. V njih omenja izjavo kardinala Manninga, rekoč: „Delavsko vprašanje je bilo javno zastavljeno; nikoli več se ne bo pozabilo; na vsak način se mora rešiti; božja previdnost sama nam to govori. Jedini, splošni vpliv, ki more tu delovati, je vpliv vdeležbe in previdnosti sv. katoliške cerkve“. Slednjič omenja škof besede sv. očeta Leona XIII., katere je govoril z ozirom na socijalno vprašanje z naslednjimi besedami: „Nj. Svetost papež Leon XIII. nam govori s svojimi besedami, spisi, vzgledi, opomini, kako potrebno je že, da bi vsi ljudje razumeli socijalno vprašanje ter uvideli v njem državljansko in versko dolžnost, da bi se to vprašanje najbolje rešilo, razširilo ter uporabilo“.

Grecija. Iz Aten se poroča 19. t. m.: Novo-rojenega princa Jurija je krstil véčeraj dopoldne arhimandrit. Pri tej priložnosti je bila navzoča vsa kraljeva rodovina in drugi dostojanstveniki.

Španija. Pri upor v Maroku so se bill sprijeli tudi Španci in Marokanci. O tem poboji se piše iz Madrida listom mej drugim tudi to-le: Vzrok tega poboja je bil podpolkovnik Munor, ki je ukazal Mavre, ki so pasli svoje čede na prepovedanih krajih, prepoditi od tam. Neki marokanski pastir se je ustavljal tej naredbi, nastavl puško na španskega vojaka ter ranil konja nekega častnika z nožem. Na to se je vnel prepir med španskimi vojaki in Marokanci, katerih je mnogo prihitelo od vseh strani. Španskim vojakom so hoteli zabraniti, da se ne bi mogli vrniti nazaj čez reko. Španci so se umaknili nazaj in pri tem jih je bilo ranjenih devet. Zdaj so pa Mavri v taki množici naskočili trdnjavo, da se je zdelo, da bodo imeli opraviti tukaj z dobro pripravljenim sovražnikom. Na to so šli španski vojaki iz trdnjave, napali so sovražne čete ter jih kmalu razkropili. Vsled teh dogodkov je podal španski zastopnik v Tangeru noto, v kateri zahteva zadoščenje, spoštovanje španske zastave, odškodnino v denarjih, kakor tudi kašnjenje onih, ki so vse to zakrivali, ter natančno izpolnjevanje člena 6. mi-

rovne pogodbe iz l. 1860. Na to je odgovoril marokanski minister, da obžaluje te dogodke ter da se bo ugodilo španskim zahtevam.

Izvirni dopisi.

Iz Ljutomera, 19. avgusta. (Razne veselice.) Rojstveni dan presvetlega cesarja praznujejo verni kristijani vsako leto v cerkvi s slovesno službo Božjo, domoljubne družbe pa zvečer v svojih ali najetih prostorih s kakšno veselico. Tako smo tudi v Ljutomeru letošnji cesarjev rojstveni dan praznovali. Ljutomerska čitalnica je še na predvečer na Vavpotičevem vrtu v ta namen priredila lepo veselico, pri kateri so iz prijaznosti sodelovali evenski tamburaši. Sodelovanje tamburašev nam je privabilo tudi mnogo zunanjih ljubih gostov, kateri še niso bili te slovenske godbe slišali. Upamo, da so bili zadovoljni s tem, kar so slišali, saj so celó naši politični nasprotniki, ki so se tudi v obilnem številu veselice vdeležili, naše tamburaše hvalili in pevecem na vso moč ploskali; dokaz, da jim je bila godba in petje všeč. Celi načrt veselice se je jako točno izvršil.

V pozdravu je gospod čitalnični predsednik razložil naše staro géslo: „Vse za vero, dom, cesarja“ ter presvetlemu cesarju krepko zaklical: Bog ohrani, Bog obvari! in na to so pevci in tamburaši skupno zapeli cesarsko himno, ki se je stojé poslušala. Ko so tamburaši nekatere komade zaigrali, nastopil je gosp. učitelj Freunsfeld ter v gladkem govoru v obliki narodne pravljice načrtal življenje presvetlega cesarja in neomahljivo udanost Slovencev do habsburške hiše. Na koncu tega pohvalno sprejetega govora so pevci spet cesarsko pesem zapeli. Pozneje so se spet vrstili tamburaši in pevci, in pri nekaterih pesmih so se združili, kar je poslušalcem posebno ugajalo. Saj je tudi tamburica kakor nalašč za spremljevanje pesem, in južni Slovani jo véčionoma tako rabijo. Pri takih razmerah se ni čuditi, da so nekateri gostje prav pozno domov šli.

Dne 18. avgusta je bila v farni cerkvi slovesna Božja služba, proti véčer pa je priredilo gasilno društvo, ki je nekje v Ljutomeru našlo nemška tla, in zato pri njih veselica udje govorijo in pojejo le nemški — to društvo je zvečer priredilo veselico, ki pa se ne dá niti primerjati s čitalniško veselico, ker gasilci nimajo tako izurjenih pevcev, in tudi ne druge godbe, kakor nekaj trobentačev iz okolice. Ker se te veselice nisem vdeležil in tudi nihče o njej nič ne govori, ne morem tudi nič več o njej poročati. Omeniti je samo to, da te veselice snuje in vodi sin najstarejšega ljutomerskega narodnjaka.

Za Ljutomer važna veselica je bila drugi dan dne 19. avgusta, ko je bil popoldne ob 4. uri prišel prvi vlak na ljutomerski kolodvor. Velika množica ljudstva je čakala na okrašenem kolodvoru in vlak, ki je prišel in mnogo delavcev pripeljal, burno pozdravila. Tukajšnji lekarnar je napil „hoch“ in neki nemškutarček je celó hotel slovensko zastavo odstraniti. To je bil majhni škandal, in olikani gledalci so se kmalu razšli, ker jih je jezilo, da se neka „sorta“ ljudi ne vé nikjer dostojno obnašati. Delavcem in

Deset minut pozneje zagrmí iz sobe strel; sicer je bilo, predno je počil strel, vse mirno.

Skokoma je o. superijor pri durih; siloma jih hoče odpreti ter vpíje:

„Oče Antonijo! oče Antonijo!“

To klicanje privabi tretjega mašnika in brata Domínga; superijor prižge svetiljko v predni sobi in zatvori duri na stopnice.

Sedaj odpró se vrata o. Antonijeve sobe in mašnik pogleda bledim pa mirnim obrazom v predno sobo.

„Nič ni, oče, ne bojte se!“ pravi tiho: „V imenu svete Device, odstranite se.“

„Nikakor“, odvrne superijor ter hoče siloma prodreti v sobo, toda o. Antonijo prime ga za ramo. „Za pet Kristusovih ran, odstranite se, in ne motite čudeža Božjega“, prosi tako živo, da si superijor ne upa siliti dalje.

Mašnika in brat Domíngo vrnejo se v kapelo, kjer pokleknejo blizu vrat in vestno čujejo, je-li ne bo ničesar čuti. Preteče ura — vse je mirno. Superijora jame zopet skrbeti; tiho bliža se durim, a takoj se obrne. Udarili so mu na uho ihteči glasovi, mirno šepetanje dveh govorečih oseb.

O. Antonija je bilo vznemirilo, ko je zapazil, da je vstopivši tujec za seboj zaklenil duri. Vendar

je pokleknil v spovednico in začel moliti „confiteor“.

Ali v istem trenutku, ko vzdigne oče roko, da bi ga blagoslovil, zagradi tujec mašnika za vrat, potegne istočasno samokres in bodalo, nastavi samokres očetu pred čelo ter pravi tiho:

„Ako se ganeš, te ustrelim!“

O. Antonijo je bil kakor omamljen; — trda pest, ki ga je tiščala za vrat, branila mu je govoriti. Mehanično braneč se stegne roki.

„Miruj!“ sikne tujec ter ga buta tako surovo sem ter tija, da održe tri gumbe njegove suknje; potem pa približa svoj obraz jezuitu in samokres na-nj namerjen držeč šepne: „Kje so listine, ki ti jih je dal pred dvema dnevoma brat * * *?“

Oče se trudi govoriti in tujec nekoliko odjenja pest na vratu.

„Nikdo mi ni dal listin“, pravi oče udušenim glasom.

„Hinavec!“ zakriči tujec in sune mašnikovo glavo ob steno. „Dal ti je, predno je umrl, zavitek pisem“.

„Nimam jih, in ako bi jih tudi imel, ne dal bi jih“, odvrne jezuit mirno.

Tujec zatuli kakor besen, mašnika prime za lase ter mu potisne glavo doli, da bi mu zasadil bodalo v tilnik.

„Stoj!“ vzdihne jezuit.

Tujec meneč, da je očeta omečil strah, izpusti ga.

O. Antonijo se vzravna in tresoči roki iztegnivši proti hudobnežu vzklikne: „Deset minut Bogu, da opravi svojo molitev in se priporočim sv. Devici, ki je moja mati, kakor je tudi tvoja, nesrečnež“.

Presenečen odstopi tujec korak nazaj; kakor bi bilo to blaženo ime vzbudilo v njem čutila sramežljivosti, dvojbe in srda, zamrmra glasom, ki je izdal vsa ta čutila: „Tudi moja mati!“

„Da“, vzklikne jezuit, opazivši ginenost nesrečneževa, „tudi tvoja mati — in moja, in Jezusova, ki bo tirjal račun od tebe za hudodelstvo, ki je hočeš učiniti“. Razsrjen bije tujec z ного ob tla; žrtev svojo vrže siloma v spovednico ter kriči:

„Moli, kolikor ti ljubo, ali molči! molči!“ Oče Antonijo vrže se na kolena in pritiska na prsi podobno sv. Sreča Jezusovega z vero, upanjem in ljubeznijo pravičnega, ki se pripravlja na smrt.

(Konec sledí.)

nadzornikom pa je bilo potem gostoljubno postreženo z vinom, kruhom in mesom, kar so ga ljuto-merčani skupaj dali, da bi pri tej priliki napravili lepo uro delavcem, ki pri stavljenji železne proge največ trpijo.

Iz okraja Ilirske Bistrice, 19. avgusta. Gospod državni poslanec dr. Ferjančič je v nedeljo 17ega avgusta v notranjski Bistrici poročal volilcem o svojem delovanju v državnem zboru. Mnogo odličnih mož iz Bistrice, Trnovega, s Pivke in Prema se je bilo zbralo v Jelovškovi gostilni, da vidijo svojega poslanca ter slišijo njegovo poročilo. Poslušali so ga jako pazljivo. Kar je g. poslanec povedal o gospodarskih in narodnih zadevah, je poslušalce zadovoljilo. Ravno tako smo s priznanjem slišali, da je g. dr. Ferjančič za versko šolo na narodni podlagi; da naj bo šola verska in narodna. Videlo se je pa iz vsega govora, da g. poslanec ni iz prepričanja za versko šolo, temveč, da mu je ona neko potrebno zlo, s katero in po kateri bi si mogli narodnost rešiti s pomočjo konservativnih Nemcev, na katere se pa tudi ne smemo in ne moremo zanašati. Da je to res tako, je pokazal v svojem govoru, ker je prej trdil, da je za versko šolo, potem pa pobijal izjavo škofov v gospodski zbornici, še bolj pa pastirski list avstrijskih škofov, s katerim nikakor ni zadovoljen iz več razlogov, posebno za to ne, ker škofje zahtevajo popolnoma nadzorstvo v šolah, ne pa samo sonadzorstvo. Še precej stvarno je pretresal zahteve škofov ter se izjavil, da jim ne more pritrditi. — Ubogi škofje, ni pravo vaše razlaganje ljudstvu, kaka mora biti šola, da bo v resnici verska. Vi zahtevate garancijo, da bo šola ne le po imenu verska, ampak v resnici; naši liberalci vam pa dovoljujejo, da se bo imenovala šola verska, v praksi naj pa ostane vse po starem. Škofje zahtevajo, naj se mladina vzgaja in poučuje na podlagi in v duhu sv. katoliške vere, in da se temu v nobeni reči ne nasprotuje, za vse drugo jim ni mar, vse drugo bodo odločevali drugi faktorji. — Vsekako bi bil g. dr. Ferjančič bolj modro ravnal, da je molčal o pastirskem listu, ko je že omenil izjavo škofov v zbornici, katera je politično dejanje, ter spada v obravnavo.

Iz vsega se je pa razvidelo, da bi se rad liberalcem prikupil, pa vendar rad tudi za konservativca veljal. Dvema gospodoma se pa ne more služiti. Mej poslušalci je bilo mnogo takih, znabiti večina, kateri so podpisali peticijo za versko šolo; tudi niso naši ljudje tako liberalni, kakor so razupiti; prepričal se je tega lahko g. poslanec, ko je videl, kako je govor malo navdušil poslušalce, — kako je bilo vse mrzlo. S hvaležnim sreem in spoštovanjem se spominjamo lepih njegovih govorov v državnem zboru ter uslug, katere je skazal naši narodnosti po pogumni brambi narodnih pravic, zato mu moramo odkritosrečno pripoznati, da smo bili po njegovem govoru neljubo iznenadeni, britko zadeti.

Z Dobrove, 19. avgusta. Pretečeno nedeljo smo imeli na Dobrovi nenavadno lepo, zares ganljivo slovesnost, kakoršne Dobrova še ni videla. Tega pa ne trdimo samo mi, ampak to je bil jeden glas vseh, ki so ta dan prihiteli iz Ljubljane in drugih bližnjih in daljnih krajev. Kaj smo praznovali?

Že dlje časa je za čast Marije Device vrlo vneti gosp. župnik premišljeval, kam bi postavil soho lurske Matere Božje. Ali ne bi bil primeren prostor zánjo tam, kjer je že sedaj kip, izpod katerega izvira blagoslovljena studenčnina? Toda tam bi bila soha izpostavljena vremenskim neizodam in ljudje bi ob gotovih časih, n. pr. po zimi in ob dežju, ne mogli opravljati svoje pobožnosti. Po drugi strani pa je stalo na večerni strani malo od cerkve oddaljeno na štirih slopih neko kapeli podobno zidovje brez vsake prave oblike. Kaj je storiti? Ali naj se zidovje podere?

Ne! Stare reči je treba ohraniti, popraviti je in zboljšati, zlepšati. Gosp. župnik se dela resno loti. Prejšnja kapela se zviša ter vsa znotraj in zunaj prenovi. Dobila je krasen šamotni tlak na strani in spredaj velika okna, vso drugo streho. Vrh strehe je na sredi mali stolpič z zvoncec, s katerim pobožni romarji kaj radi pozvanjajo. V to kapelo je prišel zadnji altar na evangelijski strani iz cerkve. Na onem mestu v cerkvi pa se je sezidala iz nabrežinskega kamna krasna „lurska jama“, vendar tako, da se v njej mašuje. Tako je prečast. g. župnik svoje obilne zasluge na Dobrovi pomnožil.

Minolo nedeljo so sami prevzvišeni gosp. knezoškof vkljub, — kakor si lahko mislimo, — veliki

utrujenosti po kanonični vizitaciji blagovolili priti na Dobrovo blagoslovit prenovljene, deloma popolnoma nove predmete.

Nekoliko pred deveto uro pripeljejo se Prevzvišeni v spremstvu svojih gg. dvornih kapelanov, pozdravljeni s prelepim potrkavanjem dobrovskih zvonov ter krepkim gromom topičev.

Cerkvena opravila se pričnó ob 9. uri. Najprej se prenese v slovesnem sprevodu krasna soha lurske Matere Božje iz farovža v cerkev v novo „jamo“.

Ta sprevod je bil zares prekrasen in ganljiv! Za banderi so se uvrstile v dolgo vrsto dekleta in žene s svečami v roki. Videl si tu lepo staro narodno nošo — peče. Bilo jih je kakih poldrug sto. Za temi so se uvrstile šolske deklice z venci na glavi ter voščenimi svečami v roki. Potem sledi številna azistenca s premilostivim knezoškofo, za njimi pa nese osem brdkih deklet v nalašč zato pripravljeni nosilnici prelepo soho lurske Matere Božje. Soha je iz znane Mayerjeve firme v Monakovem. Nosilke so bile vse jednako oblečene v višnjevo-bela oblačila s primernimi prepasi ter venci na glavi.

Vsakdo je pri tem prizoru šepetal: „Prekrasno! Divno!“

Ob desni in levi, koder se je sprevod pomikal, klečala je mnogobrojna množica pobožnega ljudstva, ki je prejemale blagoslov svojega preljubega višjega pastirja. Radost in ganjenost nad tem prizorom je bila brati vsakemu na obrazu.

Prišedši v cerkev, so Premilostivi najprej blagoslovili „lursko jamo“ in podobo, potem pa Mater Božjo v velikem altarju. Pokazali pa so pri tej priliki tudi, kako izurjeni so v koralu; pač krepek opomin vsem mlajšim, pa tudi starejšim duhovnikom!

Nato stopi na leco znani govornik prečast. g. kanonik Klun, ter nam z njemu lastno zgovornostjo kaže, kako da so vse prednosti in čednosti, katere pri drugih svetnikih posamezno nahajamo, v Mariji prečisti Devici združene, in da more ona po pravici reči o sebi: „V meni je vse!“

Po darovanji je bila slovesna, pontifikalna sv. maša. Azistovali so poleg drugih čč. gg.: kanonik Klun, provincijal o. Placid, definitor Sattner, dr. Marinko itd.; domači pevski zbor pa je kaj častno rešil svojo nalogo. Pela se je Molitorjeva maša: „Tota pulchra es Maria“. Prelepo je odmeval zvonki tenor g. dr. Hudnika. Domači pevski zbor, le tako vrlo naprej!

Po sv. maši so blagoslovili Prevzvišeni še vso prenovljeno kapelo na pokopališču s podobami vred.

Po litanijah je bil kot dodatek tega lepega dné še shod „Katoliškega političnega društva“. Z velikim zanimanjem so možaki-volilci poslušali izborno poročevanje gg. poslancev ter jih ob koncu po domačem g. kapelanu tudi prisrčno zahvalili za njih trud ter jim izrekli popolno zaupanje.

Ne najdemo besedij, da bi prevzvišenega milostnega knezoškofa zadostno zahvalili za toliko dobroto in čast, ki so jo naklonili zopet fari dobrovski.

Že tako mnogo obiskovana božja pot na Dobrovi se bode izvestno vsled tega še bolj povzdignila.

So pa tudi ljudje znali ceniti ta visoki prihod premil. vladike. S kolikim veseljem so pletla pridna dekleta na sto in sto metrov vencev, mladenčji pa postavili visoke mlaje, bogato okrašene z zastavami. Bodi vsem prisrčna zahvala!

Iz Kamne Gorice, 20. avgusta. (Popravek.) V zadnjem dopisu od tukaj je bila pomota, da je novega gosp. župnika spremljal velečast. g. Golobič. Spremljal ga je velečast. g. knezoškofijski svetovalec Sajovic.

Dnevne novice.

(Gosp. dr. Jernej Zupanec.) znani slovenski narodnjak, praznuje jutri svojo 80letnico. Tem povodom priredi mu danes zvečer čitalnični pevski zbor sere-nado. V ponedeljek dné 25. t. m. pa mu priredi „Ljubljanski Sokol“ velik „Sokolski večer“ v čitalnični restavraciji.

(Koroške volitve.) Kakor so pokazale volitve volilnih mož, mogli so naši rojaki na Koroškem z gotovostjo zmagati le v velikovškem okraju. Kakor se nam je že včeraj brzojavno sporočilo, zmagala sta z ogromno večino prejšnja poslanca gg. Einspieler in Muri, drugod so zmagali v kmečkih občinah liberalci. Po sedanji volilni geometriji je

drugačen izid skoro nemogoč. Upajmo, da bo de vlada uvidela to staro krivico ter jo popravila.

(Državni poslanec kanonik Klun) napravi v nedeljo dné 24. t. m. popoldné po litanijah v Loškem potoku volilen shod, da poroča svojim volilcem o delovanju v državnem zboru. Vsi možje, ki imajo volilno pravico, so povabljeni, da se ga prav obilno vdeležé. Popoldné bo imel č. g. kanonik v tamošnji farni cerkvi sv. Jerneja, čigar praznik se bode ravno obhajal, slovesno službo Božjo, za katero je neka blagodušna dobrotnica loškopotoški fari podarila novo, od g. Tratnika v Ljubljani krasno izdelano čisto srebrno monštranco in ravno tak kelih.

(Umrl) je včeraj dopoldne za kapjo g. Konrad Grimm, c. kr. nadinženér pri stavbenem oddelku c. kr. deželne vlade.

(Tržaški petardovci) so se zopet oglasili. V „Edinosti“ namreč čitamo, da je pevsko društvo „Adrija“ v Barkovljah na predvečer rojstvenega dné cesarjevega priredilo veselico. Pevci so se zbrali pred pevsko šolo ter zapeli „Za dom“. V vrstah, mej katerimi je 20 dečkov nosilo lampijone, so korakali pred lukó, kjer navadno svira godba. Mej potjo so peli „Primorski stopaj“. Prizor je bil veličasten, rudeča mestna gospóda pa je sikala jeze. Pred lukó je „Adrijaše“ čakala velika množica ljudstva. Na okrašenem prostoru so pevci zapeli cesarsko pesem s Hribarjevo kantato. Društveni predsednik g. Dragotin Martelanec je zaklical trikrat „živio“ presvetlemu cesarju, na stotine grl se mu je navdušeno odzvalo. Zatem so pevci zapeli še „Himno Avstrije“ in več slovenskih zborov. Na to so odkorakali vsi na vrt „Obrtuijskega društva“, ki je bil razsvetljen z baloni in lepim transparentom z društvenim znamenjem in napisom v narodnih barvah: „Živio Fran Josip I. — Pevsko društvo Adrija“. Pevci so tudi tu zapeli odkriti cesarsko pesem. Društvo „Adrija“ je zopet pokazalo, da je jako potrebna straža ob obali Adrije. To se je pokazalo tudi ta večer. Ko so namreč Adrijaši pred lukó peli cesarsko pesem, počila je petarda kakih 300 korakov blizu. Domačini so mislili v prvem hipu, da je kdo iz-med Adrijašev spustil raketo, ali drugo jutro so se prepričali, da je bila petarda — zločin irredente. Isto jutro so našli več koščkov papirja, podobnih poštnim znamkom, z napisi: Trieste e Trento redente — Italia fata ma non unita. Poleg tega so našli še nekaj papirjev, na katerih je bil narisan avstrijski orel, katerega davita „Italija“ in „Trident“, Trst pa zasa-ja svoj meč prav skozi prsi orla. Pod orlom je bil napis: Circolo Garibaldi-Trieste 1890. Zdaj naj še trdi kdo, da ni v Trstu gnezda zaklete irredente, ki porablja vsako priliko, da javno kaže svoje protiaustrijsko mišljenje. Tu je nujna potreba, da merodajni krogi vzemó v roke železne metle in vso irredentovsko sodrgo pometejo v Adrijo, katere valovi naj jo odnesó v blaženo deželo Italijo. Slovansko prebivalstvo v Primorju pa naj se združi v najtrdnjšo trdnjavo proti sovragom — za carja in domovino!

(Nemška ošabnost.) Na Dunaju je bil shod nemških pevcev. Pri tej priliki so naposled zapeli „Das deutsche Lied“ in na zahtevanje tudi cesarsko pesem. Nemški listi brez izjeme naglašajo, da je cesarska pesem nadvladala nemško. Nas sicer od srca veseli, ali če jo že slavé kot zmago avstrijske ideje, potem ima med Nemci avstrijsko čustvo kaj slabe korenine. Plačani časnikarski židje pa porablja-jo to priliko, da udrihajo po Slovanih. Tako je „N. Fr. Presse“ dné 18. t. m. pisala v članku mej drugim: „Ker je grof Taaffe vse to sam videl, ali še veruje, da je vse jedno, ali vlada s temi Nemci ali proti njim? Nočemo poniževati vrednosti ostalih narodov, katere grof Taaffe višje ceni, tudi ne ugovarjati njih opravičenim narodnim zahtevam. Vprašamo pa, kdaj so Čehi, Poljaki ali Slovenci praznovali narodno slavnost, katere bi se mogli člani vladarske hiše in vlade vdeležiti z enako nepristranostjo in veseljem? Kedar so te podpore pravne politike, katere smatrajo kot postojanke proti prusijanstvu in irredenti, zbrane pri narodnih slavnostih, vedno jim je policija za petami, ki zabranja, da se jim rodoljubje ne zvrne.“ — Žid, obliži si črne prste, ker večje laži še nisi zapisal. Ali smo slovanski narodi v Avstriji preklicani?!

(Suša.) Iz vipavske doline se nam poroča: Po vipavski dolini Kranjske in Goriške in po Krasu je že dolgo časa velika suša. S Krasa morajo ljudje po vodo v Vipavo, ker so jim kali presahnil. Bilo

Je sicer po malem kaj dežja, a močni veter in burja sta se prej izsušila, kakor pekoče solnce. Na jutro celó rose ni bilo, da bi si zelenjava kaj opomogla. Turšica, za vinom tu glavni pridelek, je vela; na nekaterih njivah si ne bode opomogla, ako tudi namoči dež. Za grozdje se sicer še ni bati, vendar ako ne bode moče, tudi trta ne bode prosperovala. Po vseh duhovnijah imajo prošnje za dež, tu litanije, tam maše ali procesije. Žalostno, ako se letos uresniči stari rek: „Kadar po letu nima dežja vipavska dolina, — je Vipavec brez kruha in vina.“

(Definitorij frančiškanske provincije) je imel včeraj zborovanje v tukajšnjem frančiškanskem samostanu pod predsedstvom preč. o. provincijala Placida. Vmeščeni in premeščeni so naslednji gospodje: V Ljubljani je gvardijan o. Jožef Bizavičar, iz Novega Mesta pride sem o. Hugolin Sattner, v Novo Mesto pa odide o. Ehrenfried Zupet. Na Trsatu je gvardijan o. Marijan Sirca, o. Maks Senica pride iz Pazina, o. Alfonz Furlan iz Gorice kot magister novincev. V Gorico pride iz Nazareta o. Ignacij Kastigar, v Nazaret o. Konrad Mesar s Trsata. V Novem Mestu je gvardijan o. Florentin Hrovat, iz Pazina pride o. Efreim Turek. V Pazin pride za gvardijana o. Izidor Normali iz Novega Mesta. V Samoboru je gvardijan o. Rudolf Dolinšek iz Brežic, na novo pride o. Alojzij Biljan iz Klanjca. V Klanjec pride za gvardijana o. Feliks Podbregar in o. Bonifacij Pavliček, oba iz Samobora. V Karlovec pride iz Novega Mesta o. Avrelj Knafelj kot vikar. V Brežicah je gvardijan o. Julij Brunner s Trsata. V Jaski je gvardijan o. Felicijan Matavž.

(Štajerski deželni odbor) je potrdil stavbeno in prometno pogodbo okrajnega zastopa ljutomerskega z južno železnico o lokalni železnici Radgona-Ljutomer.

(Iz ječe so spustili) grofa A. Coroninija, katerega so zaprli, kakor smo poročali, ker ni pustil s svojega posestva napeljati vodo v mestni vodovod goriški.

(Nesreča.) Iz Hrastnika se poroča, da je včeraj vlak povozil hčerko tamošnjega postajnega nadelnika.

(Izvoz žita.) Čez Pragarsko gre vsak dan po 10—12 posebnih tovornih vlakov z žitom z Ogrskega v Švico in Italijo.

Raznoterosti.

— Vzgleđna šola. Kakor piše letno poročilo višje gimnazije v Požegi, bili so v sedmem razredu le štirje dijaki, za katerih duševni napredek so skrbeli ravnatelj in devet profesorjev. Toda trud in prizadevanje profesorjev je bilo vkljub malemu številu dijakov, žal, jako brezuspešno: njih nauki so padali večinoma na nerodovitna tla. Izmed štirih dijakov sedmega razreda izdelal je le jeden (in to v njegov ponos povedano, z odliko), dva sta dobila dvojki, zadnji pa celó trojko. Za bližnji višji razred je torej le jeden dijak sposoben. Osmi razred bode ta ponavljala dva dijaka.

— Narva. Okrožno mesto Narva ali Narova, kjer sta se sošla te dni ruski car in nemški cesar, leži v peterburškem guberniju, oddaljeno 150 kilometrov od glavnega mesta. Sozidano je na levem bregu Narve. V Narvi je tudi postaja Peterburg-Reval železnice. Mesto ima pristanišče in orožnico. Do l. 1864. je bilo trdnjava.

— Velik francoski dostojanstvenik se je bil zelo razjezil. Svojo jezo je hotel ohladiti nad svojim služabnikom, rekoč: „To je res vže neznosno. Ali ste Vi prismojeni ali sem jaz?“, „O“, odgovori služabnik, „Vaša Vzvišenost ne bi mogla imeti pri sebi prismojenega služabnika.“

— Strašna nesreča, se je pripetila dné 12. t. m. v katoliški šoli pri Weslu ob Renu. Neki deček je prinesel seboj v šolo patrono ter se igral

meji poukom ž njo, ne vedoč, kako nevarna je taka igra. In res, ko se deček tako s patrono igra, razpoči se mu naenkrat v roki. Učinek razpoka je bil strašansko. Pred vsem je bil omenjeni deček žrtva svoje nevednosti; umrl je čez nekoliko trenutkov. Groza je bilo pogledati na njegovo truplo. Spodnji del života je bil razparan, noge ranjene in krvaveče, brez ene roke in na drugi roki brez prstov. Dva njegovih součencev sta zelo poškodovana, in sicer jeden na glavi, drugi na hrbtu. Pet drugih njegovih součencev je nevarno ranjenih. K vsej sreči je sedel imenovani deček s patrono blizu okna, tako, da se je večina te divje moči na ven razpršila. Ko bi bil ta deček sredi šole sedel, potem bi bila nesreča izvestno mnogo hujša. To pričajo na 25 mestih prevotljene šipe. Kako je prišel šolarček do patrono, ne vé se in bržkone se tudi ne bo zvedelo, zakaj drugi ne vedo, on sam pa ne more povedati, ker mu je smrt zaprla usta za vselej.

— Kobilice so se pokazale zopet v silnih rojih v Algieru in Oranu. En roj je 75 kilometrov, drugi 50 kilometrov dolg. S pokončevanjem te strašne nesreče se peča do 8000 ljudi, ki kopljejo po 25 metrov dolge, 2 metra široke in poldrugi meter globoke jarke ter sipljejo v nje kobilice. Prej ko v eni uri napolnijo neki vse jarke ž njimi. Strašni roji jih morajo biti. Kamor padejo, požró vse do zadnje bilke. Mnogo zlatih polj so neki že končale. Gotovo bode med tamošnjimi prebivalci zavlada zopet lakota, kakor so jo te krilate armade že večkrat povzročile.

— Na grobu turškega svetnika Güla Babe. Iz Budimpešte se poroča: Kraj, kjer je zakopan Güla Baba, ima zdaj tri jako zanimive góste, namreč dva Arabca in jedno Arabko. Priromali so iz Jemna na grob turškega svetnika, da izpolnijo vsled obljube naloženo si pokoro na posvečenem mestu. Svojo pobožnost bodo opravljali na imenovanem mestu mesec dni. Možje so krepke postave, ognjevitih očí in ostro rezanih obrazov; žena je pa vedno zakrita s pajčolanom. Ti zanimivi romarji se morejo le med seboj razumeti, vsled česar niso mogli dobiti potrebnega stanovanja, zato živé po dnevu pod milim nebom, po noči pa spé pod deskami, katere so položili na vrh zložene opeke. Po dnevu poklekajo večkrat na razprostrte prte ter opravljajo svoje molitve. Okoli te nenavadne romarske družbe je zmirom polno radovednih ljudi.

— Tatvine na pokopališčih. Tovar narji nagrobnih vencev v Parizu so vložili prošnjo pri kupčijem ministru. Prosijo ga, naj stori potrebne korake, da ne bodo lopovi kradli vencev z grobov. Že več let so te tatvine na dnevnem redu. Največ vencev in drugih nagrobnih ozaljšav zmanjka z grobov po noči, sémtertja se pa lopovi tudi čez dan ne bojé izvrševati svojega malo častnega posla. Čuvaji pokopališč se za tatove bore malo zmenijo, zakaj za to skrbé že lopovi, kateri jih podkupujejo. Ukradene vence prodajo gotovim prekupcem, kateri boljše vence popravljajo ter za nove prodajejo, slabše pa razpletajo ter posamične dele v denar spravljajo.

— Izredno. Prvič iz šole domov prišedšega Jožka vprašajo mati, kako mu je bilo všeč v šoli. — „Malo“, odgovori Jožek, „zakaj dvakrat smo molili, pa nič jedli.“

Telegrami.

Dunaj, 21. avgusta. Uradni list poroča, da je grof Chorinsky v Solnogradu imenovan predsednikom deželnega nadsodišča na Dunaju.

Bern, 20. avgusta. V kantonu Waadtu je divjal sinoči strašen vihar, ki je napravil mnogo škode.

Madrid, 20. avgusta. V Tortozi je umrlo nekaj ljudi za kolero. Poročilo iz Malage zatrjuje, da je bila smrt popotnika na ladiji nekega angleškega iz Valencije prišedšega parnika konštatovana kot posledica kolere.

London, 20. avgusta. Iz Montevidea se poroča listu „Times“, da je tamošnji finančni in politični položaj jako napet. Predsednik je neki uvidel, da bo treba vojaške pomoči.

London, 21. avgusta. Vojak, ki je nekda zbolel za kolero, bode okreval. „Standard“ poroča, da je angleško-portugiška pogodba podpisana.

Novi Jork, 20. avgusta. Zastopnik republike San Salvador poroča brzójavnim potem, da je general Ezeta sklenil mir pod častnimi pogoji.

Tanger, 21. avgusta. Sultan je zmagal upornike pri Zemori ter ukazal 80 glav odrezati.

Umrli so:

19. avgusta. Marija Horvat, poročnikova vdova, 74 let, Kravja dolina 11, akutni pljučni edem.

Tuji.

19. avgusta.

Pri *Slona*: Baron Chlumecky, tajni svetovalec, Mohabb, zasebnik, Terlitz, potovalec, Steiner, Maksimilijan See, Brandmayer, Fischer, Goldhammer in Jamnitz, vsi z Dunaja. — Markovič iz Pulja. — Globočnik iz Železnikov. — Sardotsch, trgovec, Maurer s sinovi, iz Trsta. — Premoser, oskrbnik, iz Topuske. — Rahne, bilježnik, iz Senožeč. — Haupt iz Nove Pake. — Duka, profesor, iz Oseka.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		razkoma v mm	toploma po Celziju			
opazovanja						
20	7. u. zjut.	735-3	11-2	sl. vzh.	megla	
	2. u. pop.	733-9	37-0	"	jasno	0-00
	9. u. zveč.	735-2	22-7	"	"	
Srednja temperatura 23-8°, za 5-2° nad normalom.						

Dunajska borza.

(Telegrafno poročilo.)

21. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88	gld.	05	kr.
Srebrna " 5 1/2 " 100 " 16%	89	"	65	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	108	"	30	"
Papirna renta, davka prosta	101	"	25	"
Akcije avstr.-ogerske banke	973	"	—	"
Kreditne akcije	307	"	25	"
London	113	"	85	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleonid.	9	"	05	"
Cesarski cekini	5	"	38	"
Nemške marke	55	"	78	"

DIJAKE 2—1)

vsprejme na hrano in v stanovanje e. kr. uradnik v Ljubljani pod ugodnimi pogoji. — Ponudbe in vprašanja vpošljejo naj se upravnistvu tega lista do konca avgusta t. l.

Kupi se

harmonij.

Kje, pové naše vredništvo.

(3—3)

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!

Visokočastiti duhovščini

priporočam se vljudno podpisani v napravo cerkvenih posod in orodja iz čistega srebra, kineškega srebra in iz medenine najnovejše oblike, kot

monstrane, kelihov, svetilnic, svečnikov

itd. itd. po najnižji ceni. Zadovoljim gotovo vsakega naročnika, bodisi da se delo prepusti mojemu ukusu, bodisi da se mi je predložil načrt.

Stare reči popravim, ter jih v ognji pozlatim in posrebrim. Na blagovoljna vprašanja rado-voljno odgovarjam. (52—34)

Teodor Slabanja,

srebrar v Gorici, ulica Morelli šte. 17.

Pošilja naročeno blago dobro spravljeno in poštnine prosto!

OLJNATE BARVE

kositarских пуšicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(76)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.